

Aleg. 568

Sprawozdanie

Komisji gminnej o petycyi miasta Tarnopola w przedmiocie wydania ustawy o obowiązku właścicieli domów w tem mieście do wybudowania kanałów domowych i połączenia ich z publicznymi kanałami miejskimi, tudzież o prawie miasta Tarnopola do pobierania taks za to połączenie.

Wysoki Sejmie!

Gmina miasta Tarnopola wniosła za pośrednictwem Wydziału powiatowego w Tarnopolu do Wysokiego Sejmu petycyę z dnia 24. marca 1903 L. 1.259 o wydanie ustawy normującej obowiązek właścicieli domów w Tarnopolu wybudowania kanałów domowych i łączenia ich z miejskimi kanałami publicznymi, tudzież prawo gminy pobierania taks za to łączenie.

Wydział krajowy reskryptem z dnia 30. marca 1903 L. 24.579 zwrócił tę petycyę gminie miasta Tarnopola do zmian, względnie uzupełnienia uchwalonego przez tarnopolską Radę miejską projektu do ustawy. Wskutek tego Rada miejska tarnopolska stosując się do udzielonych owym reskryptem wskazówek, na posiedzeniu swoim z dnia 26. października 1904 uchwaliła w należytem komplecie zupełnie nowy projekt do ustawy w powyższym przedmiocie, ogłosiła tę uchwałę stosownie do przepisu ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889 Nr. 24. dz. ust. kr. a gdy nikt zarzutu nie wniósł, przedłożyła za pośrednictwem Wydziału powiatowego w Tarnopolu Wysokiemu Sejmowi ponowną petycyę do L. s. 2 832/05 o wydanie ustawy według projektu na posiedzeniu Rady gminnej z dnia 26. października 1904 uchwalonego.

Komisya gminna, której Wysoki Sejm tę petycyę przekazał, sądzi, że żądanie miasta Tarnopola, aby taką ustawę wydano, jest słusznem i rzeczowo uzasadnionem. Gmina miasta Tarnopola ma zamiar dla asanacyi miasta przeprowadzić racjonalną i systematyczną kanalizacyę i w tym celu rozpoczęła już budowę publicznych kanałów.

Cała ta robota jednak dopiero wtedy odniesie pożądany skutek, jeżeli wszystkie budynki w mieście prywatnymi kanałami z kanałami publicznymi będą połączone, a gdy właściciele domów wzbraniają się budować takie kanały łączące domy z kanałami publicznymi, koniecznie potrzeba ustawy, na podstawie której oni przez zarząd miasta do tego mogliby być zmuszeni.

Słusznem też jest, aby właściciele domów, którzy w pierwszym rzędzie z kanalizacyi korzystają, do kosztów budowy i utrzymania publicznych kanałów się przyczyniali. Czynić to powinni w sposób w innych krajach a nawet w kilku miastach naszego kraju już praktykowany, to jest: uiszczania taks za połączenie kanałów domowych z kanałami publicznymi.

Projekt ustawy przez Radę miejską Tarnopola uchwalony i obecnie Wysokiemu Sejmowi przedłożony, który osiągnięcie celu podwójnego t. j. zmuszenia właścicieli domów do budowania kanałów domowych i łączenia ich z kanałami publicznymi, tudzież przysparzania gminie środków do częściowego przynajmniej pokrycia kosztów kanalizacji umożliwić ma, zgadza się dosłownie z ustawą dla miasta Białej, już wydaną z dnia 30. maja 1897 Nr. 33. dz. ust. kr., która od lat ośmiu obowiązuje.

Komisya gminna nie widzi więc powodów, dla którychby Wysoki Sejm miał odmówić uchwalenia takiej samej ustawy dla miasta Tarnopola, ustawy zasadniczo usprawiedliwionej, a co do formy i poszczególnych postanowień na ustawie dla miasta Białej sankcyonowanej i już funkcjonującej wzorowanej.

Komisya wnosi przeto:

Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony % projekt do ustawy.

Przewodniczący :

Stadnicki.

Sprawozdawca :

Fruchtman.

Ustawa

z dnia o obowiązku właścicieli domów w król. mieście Tarnopolu wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi publicznymi, i o prawach gminy król. miasta Tarnopola pobierania taksy za połączenie

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Tarnopola obowiązany jest na wezwanie Magistratu, odpływ ścieków i opadów atmosferycznych za swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeżeli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane, a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

Odprowadzanie ścieków z wychodków, dołów kloaczych, gnojowisk i t. p. do kanałów publicznych jest zabronione.

§. 2.

Koszta budowy kanału domowego aż do dziesięciu metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, ponosi właściciel domu, nadwyżkę zaś kosztów ponad dziesięć metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszym, aby budowę kanału domowego poprowadzić przez obce grunta lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązany jest za odpowiedniemi odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału domowego na swoim gruncie.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z dnia 14. marca 1875. Nr. 38. Dz. u. kr.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału domowego (alinea 1.) ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału. Jeżeli jednak budowa kanału przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, ponosi koszta i odszkodowanie gmina.

§. 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeżeli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §. 1. i 3. wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882 Nr. 77. Dz. u. kr.

§. 4.

Gmina król. miasta Tarnopola uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów (rur) domowych z kanałami publicznymi pobierać takse na cele gminne.

§. 5.

Wysokość taksy ustanawia się na 20 (dwadzieścia) halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, — na 16 (szesnaście) halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warszaty albo fabryki, — zaś na 12 (dwanaście) halerzy za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Jeżeli dom o kilku frontach połączony ma być kilkoma kanałami, wówczas za każde połączenie płaci się tylko odpowiednią część taksy przypadającej od całego domu.

Zabudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że ilość metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny mnoży się liczbą połąci poziomej (parteru) i połąci piętrowych odnośnej budowli.

§. 6.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, jeżeli przeznaczone są albo służą na mieszkania, warszaty, albo do celów fabrycznych.

§. 7.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, względnie budujący dom, którego kanał (rura) bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§. 8.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl §. 5. i 6. podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowo-wybudowane, dobudowane lub przebudowane, jeżeli są już z kanałem publicznym połączone, — budynki zaś z kanałem publicznym niepołączone, dopiero z chwilą, gdy to połączenie nastąpi.

Jeżeli przy budynkach podlegających już taksie, nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę — zmiany pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze takse poprzednio uiszczoną.

§. 9.

Od nowozbudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków, oblicza się takse przy komisji odbyć się mającej w myśl §. 66. ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882 Nr. 77. Dz. u. kr. a to na podstawie planów i znalezionego na miejscu stanu rzeczy, co uwidocznionem zostanie w odnośnym protokole.

Od istniejących zaś budowli oblicza takse Magistrat na podstawie komisyjnego zbadania stanu rzeczy.

§. 10.

Termin płatności taksy zapada w 30 dni po prawomocności wymiaru.

§. 11.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§. 12.

W razie nieuiszczenia taksy w terminie, ściągnięcie jej nastąpi w drodze politycznej egzekucyi podług każdorazem obowiązujących postanowień o ściąganiu należności pieniężnych na cele gminne

§. 13.

Przeciwko wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu, przysługują środki prawne z ustawy z 13. marca 1889 Nr. 24. Dz. u. kr.

§. 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

